

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Ismoilov și alții împotriva Rusiei - 2947/06

Hotărârea din 24.04.2008 (Secția I)

Art. 6

Art. 6 § 2

Acuzat de o infracțiune

Existența unei proceduri penale în altă țară, suficientă pentru ca art. 6 § 2 să se aplice procedurii de extrădare corespondente. *încălcare*

În fapt – Reclamanții – 12 resortisanți uzbeki și un resortisant kirghiz – au fost arestați în Rusia în iunie 2005. Statul uzbek, care afirma că aceștia au finanțat tulburările care au avut loc în luna mai 2005 în orașul uzbek Andijan, a solicitat extrădarea acestora. Reclamanții au fost menținuți în detenție în vederea extrădării lor până în martie 2007, după care au fost eliberați. În 2006, Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați le-a acordat statutul de refugiați, considerând că toți se temeau că vor fi persecutați și torturați dacă vor fi trimiși înapoi în Uzbekistan. Autoritățile ruse au refuzat să le acorde statutul de refugiați sau azil. În fapt, un procuror general adjunct a dispus extrădarea lor în Uzbekistan, după ce s-a aflat că aceștia au „comis” acte de terorism și alte infracțiuni și că autoritățile ruse au primit din partea guvernului uzbek asigurări diplomatice, conform cărora aceștia nu vor fi torturați și nici condamnați la moarte la întoarcerea lor. Ordinele de extrădare au fost confirmate de instanțele ruse; cu toate acestea, reclamanții nu au fost extrădați, deoarece Curtea indicase adoptarea unei măsuri provizorii în temeiul art. 39 din Regulamentul Curții.

În drept – Art. 6 § 2: *Aplicabilitate* – Reclamanții nu au fost acuzați de săvârșirea niciunei infracțiuni în Rusia. Prin urmare, procedura de extrădare împotriva acestora nu privește o decizie cu privire la o acuzație în materie penală în sensul art. 6 din Convenție. Cu toate acestea, extrădarea reclamanților a fost dispusă pentru a permite trimiterea lor în judecată. Procedura de extrădare este așadar o consecință directă și un element concomitent al anchetei penale, al cărei obiect îl fac efectiv aceștia în Uzbekistan. Prin urmare, Curtea consideră că, între urmărirea penală din Uzbekistan și procedura de extrădare, există o legătură strânsă care justifică extinderea asupra acesteia din urmă a domeniului de aplicare a art. 6 § 2. În plus, textul deciziilor de extrădare indică în mod clar faptul că procurorul consideră că reclamanții sunt „vinovați de săvârșirea de infracțiuni”, ceea ce este suficient în sine pentru a genera aplicarea art. 6 § 2 din Convenție. De asemenea, Curtea apreciază că o decizie de extrădare poate ridica o problemă în temeiul art. 6 § 2 dacă raționamentul subiacent, care nu poate fi disociat de dispozitiv, corespunde în esență unei decizii referitoare la vinovăția persoanei în cauză. În speță, deciziile de extrădare indicau faptul că reclamanții trebuiau să fie extrădați deoarece au „comis” acte de terorism și alte infracțiuni în Uzbekistan. Această declarație nu reprezintă simpla exprimare a unei suspiciuni referitoare la reclamanți, aceasta evocând drept un fapt stabilit – fără nuanțe sau rezerve – săvârșirea infracțiunilor respective de către reclamanți, fără a menționa faptul că aceștia au negat orice implicare. Textul deciziilor de extrădare constituie așadar o declarație de vinovăție a reclamanților, care era de natură să

încurajeze opinia publică să îi considere vinovați și care prejudicia aprecierea faptelor de către autoritatea judiciară competentă a Uzbekistanului.

Concluzie: încălcare (unanimitate).